

O vulpe, farmacistă, ce nu avea talent Și ce era pe punctul să intre-n faliment, se da de ceasul morții, de foame să nu crape Și din dificultate cu chiu cu vai să scape. Se puse deci la umbră, clocind doar gânduri hoațe, În tril de păsărele și chiorăit de mațe Și adormi de foame, ca anesteziată, Când se trezi deodată subit înviorată. Pesemne că visase cuvântu-acela magic... Și înghițind degrabă chiar și-un antinevralgic, Luă din farmacie fără regret sau frâu, Purcoi de laxative și le-aruncă în râu, Mai sus de locul unde veneau când li-era sete, În grupuri mari, jivine, să bea pe îndelete. Fugi apoi acasă și se-așeză cuminte, În pragul farmaciei exact ca înainte. După vreo două ceasuri, porni o hărmălaie, Că fiarele în masă aveau pântecăraie Și au venit degrabă, aproape-n agonie, Să ceară tratamente și sfat la farmacie. Vulpița cea vicleană le asculta pe toate, Le întreba de dietă, de-au etichete curate Și cu cinism le scoase brutal din letargie, Spunând că în mod sigur e caz de pandemie. Le-a dat pastile scumpe, la preț exorbitant Și sticle , chiar canistre cu mult dezinfectant, O mască de protecție să-i apere de boală Și să păstreze strașnic distanța socială. Le-a osândit să șadă în aspră carantină Și le ducea ea leacuri la ei în vizuină, Iar biete-animale, naive și năroade , Spuneau în gura mare: „Ce vulpe cumsecade!” Odată la trei zile mai arunca în ape, Cu plasa, purgative de-au început să crape, Bătrânele-animale, ce n-au imunitate, Ba chiar catalogate cu comorbiditate. De-atâta pandemie, de diaree, chin, Veni după o vreme vulpița c-un vaccin, Un fel de apă chioară băută din pocal Și-ajunse infractura erou național. Morala 1 În vremi de pandemie, puhoi de lume pierde, Iar unii la butoane fac din senin, avere. Morala 2 Când lumea stă închisă în neputință surdă, profită demnitarii, își fac de cap și zburdă. Morala 3 Decât să bei din apă în vremi de pandemie, e mult mai indicată o cură cu tărie!